

РЕШЕНИЕ

N: 5118

Варна, 12.05.2025

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административният съд - Варна - XXIX състав, в съдебно заседание на седемнадесети април две хиляди двадесет и пета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: КРЕМЕНА ДАНАИЛОВА

ЧЛЕНОВЕ: ДАНИЕЛА СТАНЕВА

ДИМИТЪР МИХОВ

При секретар НАТАЛИЯ ЗИРКОВСКА и с участието на прокурора СИЛВИЯН ИВАНОВ СТОЯНОВ като разгледа докладваното от съдия КРЕМЕНА ДАНАИЛОВА административно дело № 20247050702960 / 2024 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.186, ал.1, вр. с чл.191; вр. с чл.196, вр. с чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от „ОВЕРГАЗ МРЕЖИ“ АД, ЕИК 130533432 с представител Анна Георгиева Прешелкова против разпоредбата на чл. 30 от Наредба на Общински съвет Варна за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на община Варна /по- нататък Наредбата/, съгласно която „За ползване на тротоари, площади, улични платна и др. общински терени за разполагане на строителни материали, слама, сено и друга селскостопанска продукция за лични нужди от физически лица и юридически лица в града се заплаща такса в лева на кв. м на месец, или за част от месеца. Таксите се определят по Решение на Общинския съвет, съгласно зоните по чл. 23, ал. 4. За ползване на тротоари, площади, улични платна и други общински терени за разполагане на строителни материали, слама, сено и друга селскостопанска продукция за лични нужди от физически лица и юридически лица в селата се заплаща такса в лева на кв. м на месец, или за част от месеца в размер, определен по решение на Общинския съвет“.

В жалбата е посочено, че е изменена оспорената разпоредба с Решение № 74-8/5/25.01.2024 г. на Общински съвет Варна. Установено е от административната преписка, че с това решение се изменя чл.67, т.6 от Приложение № 1 от Наредбата. По указание на съда, жалбоподателят с молба № 1720/30.01.2025 г. /л.42/ е конкретизирал,

че оспорва чл. 30 от Наредбата и разпоредбата е цитирана с пълния ѝ текст.

Посочва, че е лице с правен интерес от оспорването, като титуляр на лицензии за извършване на дейности „разпределение на природен газ“ и „снабдяване с природен газ от краен снабдител“, на територията на Община Варна, с изключение на кметства район „Вл. Варненчик“, „Младост“ и „Аспарухово“, поради което е оператор на газоразпределителна мрежа, по смисъла на §1, т.34б, б. „б“ ДР ЗЕ и е енергийно предприятие, съгласно §1, т.24 ДР ЗЕ. По силата на чл.171, ал.1, т.4 от Закон за енергетиката /ЗЕ/ и съобразно чл.64, ал.4 ЗУТ извършва разширяване, реконструкция и модернизация на газоразпределителната мрежа. С оспорената разпоредба на чл.30 от Наредбата е въведено изискване за издаване на разрешение за ползване на части от тротоари, улични платна и свободни общински площи при извършване на строителни и ремонтни дейности, което не е предвидено в ЗУТ. Като е създал такава уредба общинския съвет е надхвърлил правомощията си, поради което счита, че оспорената норма е нищожна. Освен интересите на жалбоподателя е засегнат и обобществения интерес свързан с изграждане на газоразпределителна мрежа в територия, в която само жалбоподателя е лицензиант. Обосновава противоречие на оспорената норма с: 1. Разпоредбите на ЗУТ, тъй като е създадено ново правило, което е поставено като условие пред реализирането на правата, които са възникнали от разрешението на строеж. В ЗУТ и друг закон не се предвижда издаване на разрешение за разкопаване или „тротоарно право“, под формата на платена административна услуга, поради което оспорената разпоредба е нищожна. 2. Чл. 72 ЗМДТ, защото тази норма урежда ползването на общинска собственост за дейности, от които се извлича доход, поради което е логично да се заплаща такса. В случая Общински съвет - Варна незаконосъобразно е разширил обхвата на чл. 72 ЗМДТ и е определил такса „тротоарно право“ за разполагане на строителни материали. 3. Чл. 3, ал.3 от Закон за ограничаване на административното регулиране и административния контрол върху стопанската дейност, защото е налице забрана за органите на местно самоуправление да налагат ограничения и тежести, които не са необходими за постигане на целите на закона. 4. Чл. 67, ал.2 ЗЕ. Изложените противоречия с посочените норми, намира за съществени и обуславящи нищожност на чл. 30 от Наредбата. Изтъква, че липсва законова делегация, която да оправомощава общинския съвет да издаде оспорената норма. Посочва, че същата е в несъответствие с целта на закона, предвид облекченията създадени с чл. 67, ал.2 ЗЕ. Чл. 30 от Наредбата е в Раздел II от Наредбата, където става въпрос за използването на тържища, тротоари и други общински площи, т.е. с цел извличане на печалба. Използването на тротоари за строителни материали е неотделима дейност от строително - монтажни работи /СМР/ и такава такса не е предвидена в ЗМДТ. Отправено е искане разпоредбата на чл. 30 от Наредбата да бъде обявена за нищожна, тъй като е незаконосъобразна, поради противоречието и с материалния закон, целта на закона, както и поради некомпетентността на органа, който я е приел. Претендира за присъждане на сторените разноски и юрисконсултско възнаграждение.

218

Ответната страна Общински съвет - Варна, чрез адв. Росица Николова оспорва жалбата. Посочва, че оспорената разпоредба е издадена съгласно чл. 21, ал.2 ЗМСМА и Общинският съвет има обща процесуалноправна компетентност. Спазени са чл. 141, ал.3 от Конституцията на РБългария, чл.9, ал.1 ЗМСМА, чл. 76, ал.3 АПК, чл. 8 ЗНА, чл. 27, ал.4 вр. ал.5 ЗМСМА и процесуалните правила. Съобразена е нормата на чл. 157, ал.7 ЗУТ. Оспорената разпоредба кореспондира с тази на чл. 23 от Наредбата. В съответствие с чл. 8, ал.1, т.3 ЗМДТ, за да се постигне по-голяма справедливост при определяне и заплащане на този вид местна такса, размера ѝ зависи от периода на ползване и местоположението /зоната/, в който попада общинския терен. Чрез събиране на таксата се цели защита на обществения интерес, свързан с компенсиране на общината за ползване на публичния ресурс, както и за обезпечаване на обществения ред, сигурност и безопасност на движението. Неоснователен е доводът на жалбоподателя за нищожност на административния акт, защото е издаден от компетентен орган, в писмена форма, с наличие на всички законово предписани реквизити, при спазване на процесуалните правила и материалните разпоредби. Отправено е искане за отхвърляне на жалбата и присъждане на сторени разноски.

Представителят на Окръжна прокуратура - Варна счита жалбата за основателна, защото е в противоречие с разпоредбите на чл. 72 ЗМДТ и недопустимо разширява приложното поле на същите. Не са налице доказателства за спазване на процесуалните правила при приемане на Наредбата, в частност на оспорения текст.

Съдът приема следното от фактическа и правна страна:

Оспорената норма чл. 30 от Наредбата е подзаконов нормативен акт, поради което на основание чл.188 от АПК вр. чл.181, ал.1 и 2 от АПК, оспорването е публикувано в Държавен вестник бр.15/21.02.2025 г., в сайта на ВАС на 02.07.2025 г. и е поставено обявление в сградата на Адм. съд - Варна на 10.02.2025 г., свалено на 17.03.2025 г.

„Овергаз мрежи“ АД е с предмет на дейност инвестиране, проектиране, изграждане, експлоатация и ремонт на газоразпределителна мрежа в обекти и съоръжения, свързани използването на природен газ и продажба на природен газ, както и всяка друга дейност, незабранена от закона.

Лицензия № Л-438-08/30.03.2015 г. за осъществяване на дейността разпределение на природен газ на територията на общини Бургас, Карнобат, Айтос, Поморие, Несебър, Созопол, Приморско, Царево, Ямбол, Тунджа, Нова Загора, Стара Загора, Нови Пазар и Варна с изключение на кметствата Владислав Варненчик, Младост и Аспарухово за срок от 26 години е издадена от Комисия за енергийно и водно регулиране /КЕВР/ на „Овергаз мрежи“ АД.

Лицензия № Л-438-12/30.03.2015 г. за осъществяване на дейността снабдяване с природен газ от краен снабдител на територията на общини Бургас, Карнобат, Айтос, Поморие, Несебър, Созопол, Приморско, Царево, Ямбол, Тунджа, Нова Загора, Стара Загора, Нови Пазар и Варна с изключение на кметствата Владислав Варненчик, Младост и Аспарухово за срок от 26 години е издадена от Комисия за енергийно и водно регулиране /КЕВР/ на „Овергаз мрежи“ АД.

„Овергаз мрежи“ АД е подало заявления за издаване на разрешение за ползване на части от тротоари, улични платна и свободни общински площи за извършване строителни и ремонтни дейности рег. № АУ109506ОД/10.11.2020 г., № АУ109509ОД/10.11.2020 г. /л.12-13 от делото/, № АУ111937/11.11.2024 г., № АУ110378ПР/06.11.2024 г. /л.137-142 от делото/. Разрешение № 109/13.11.2024 г. за заемане на тротоар е издадено от главен експерт в Община Варна и е определена такса за ползване на тротоар във връзка с разрешение за строеж № 132/ГИ/04.10.2005 г. - газификация на гр. Варна, район „Одесос“ /л.139 от делото/, С Разрешение № 119/СМ/ 18.11.2024 г. на кмет на район „Приморски“ е разрешено на „Овергаз мрежи“ АД да ползва общински терен в размер 7,7 кв. м, като е посочено, че съгласно чл. 30 от Наредбата в случаите на констатирана квадратура по-голяма от посочената в разрешението се заплаща утроен размер на съответната такса „Тротоарно право“.

От представена информация от Дирекция „Бюджет и финанси“ на Община Варна рег. № ОС25000099ВН_001ВН/25.02.2025 г. налична в Административната информационна система на Община Варна / л.122 - 131 от делото/ се установява, че „Овергаз мрежи“ АД през периода 31.08.2015 г. - 06.01.2025 г. е заплатило 97 броя такси в общ размер 6662,36 лева - главница и 3,40 лева - лихва, на основание чл. 30 от Наредбата и чл.56, т.6 от Приложение №1 към Наредбата, като последната норма, в редакцията към момента предвижда - размер на таксите за технически услуги: за издаване на разрешение за поставяне на временни съоръжения за търговия - маси, павилиони, кабинни и др. по реда на НРПОТ, приета от Общинския съвет - Варна с решение № 2231-10(40)/06.11.2002 г., както и за издаване на разрешения за ползване на общински терени и за обектите по смисъла на § 17 от ЗУТ: 20,00 лв.

От посочените доказателства се установява, че „Овергаз мрежи“ АД, поради наличие на лицензиите е „енергийно предприятие“ по смисъла на §1, т.24 от ДР на ЗЕ, тъй като осъществява дейностите разпределение и снабдяване с природен газ, на основата на издадена лицензия. Също така е по смисъла на §1, т.34а, б. „б“ от ДР е „Оператор на преносна мрежа“, тъй като е лице - оператор на газопреносна мрежа, което осъществява пренос на природен газ по газопреносна мрежа и отговаря за нейната експлоатация, поддръжка и развитие на дадена територия и за взаимовръзките ѝ с други мрежи, както и за осигуряването в дългосрочен план на способността на мрежата да покрива разумни искания за пренос на природен газ. В качеството на „енергийно предприятие“ и „оператор на преносна мрежа“, изгражда и експлоатира енергийни обекти по смисъла на §1, т.23 ДР ЗЕ.

От представените лицензии, издадени на 30.03.2015 г. за срок от 26 години се установява, че жалбоподателят извършва дейност на територията на Община Варна с изключение на кметствата Вл. Варненчик, Младост и Аспарухово. Налице са доказателства, че на основание чл.30 от Наредбата са му определяни и е заплащал такси в Община Варна. Изложеното обосновава, съгласно чл. 186, ал.1 АПК, че „Овергаз мрежи“ АД е с правен интерес от оспорването, тъй като с оспорената разпоредба се въвежда задължение за заплащане на такси и са налице доказателства, че нормата се прилага спрямо жалбоподателя от Община Варна.

219

С чл.30, изр. 3 от Наредбата е предвидено „За ползване на тротоари, площади, улични платна и други общински терени за разполагане на строителни материали, слама, сено и друга селскостопанска продукция за лични нужди от физически лица и юридически лица в селата се заплаща такса в лева на кв. м на месец, или за част от месеца в размер, определен по решение на Общинския съвет“. От жалбоподателят не са представени доказателства, че има лицензия за разпределение на природен газ и снабдяване с природен газ до краен потребител, в селата, които са в обхвата на Община Варна, но от предмета на дейност на дружеството се установява, че има право да осъществява „... и всяка друга дейност, незабранена от закона“. От това следва, че след като търговското дружество е регистрирано в България не е изключено дейността му да се осъществява и в селата към Община Варна, т.е. кметствата по смисъла на чл.2, ал.2 ЗМСМА, поради което и относно чл.30, изр. 3 от Наредбата е налице правен интерес у жалбоподателя за настоящото оспорване.

Съгласно чл. 187, ал.1 АПК, подзаконовите нормативни актове могат да бъдат оспорени без ограничение във времето. Жалбата е допустима. Разгледана по същество е основателна.

Жалбоподателят сочи, че допуснатите незаконосъобразности при издаване на оспорената разпоредба водят до нейната нищожност. Съдът установява, че оспорената разпоредба е незаконосъобразна като издадена в нарушение на процесуалните правила, но не е нищожна. Както беше отбелязано оспорването не е ограничено със срок, поради което съгласно чл. 196 АПК вр. 168, ал.1 АПК, съдът има задължение да провери законосъобразността на оспорения подзаконов нормативен акт на всички основания по чл. 146 АПК, съответно има право да отмени същия, въпреки че искането е за обявяване нищожността на нормата.

Наредбата е приета с Решение на Общински съвет - Варна № 2452-2, Протокол № 44/05,06.06.2003 г. Разпоредбата на чл. 30 от Наредбата в настоящата редакция е приета с Решение № 272-4 от Протокол № 4/06.02.2008 г. на Общински съвет - Варна /л.124, 258 адм. пр. и л. 113 от делото/. С молба № 3790/04.03.3025 г. от Общински съвет Варна е заявено, че последната редакция на чл. 30 от Наредбата е направена с Решение № 272-4/4/06.02.2008 г. на Общински съвет - Варна и представената административна преписка е в цялост /л.62 от делото/, тоест коригирал е изявлението си в молба № 183/07.01.2025 г., че чл. 30 от Наредбата е приет с Решение № 271-4/4/06.02.2008 г. на Общински съвет - Варна по предложение № ОС-8-9302/9/31.01.2008 г. на кмет на Община Варна /л.28 от делото/.

Наредбата е приета на основание чл. 9 от Закона за местните данъци и такси и това е посочено в Решение № 2452-2, Протокол 44/05,06.2003 г. на Общински съвет - Варна /л.67 адм. пр./.

Разпоредбата на чл. 30 от Наредбата в настоящата редакция, която е предмет на спора е приета с решение № 272-4 от Протокол № 4/06.02.2008 г. на Общински съвет Варна, поради което следва да се установи това решение законосъобразно ли е, съответно води ли до законосъобразност на оспорената разпоредба, съгласно т.2 от Тълкувателно решение № 3 от 25.07.2023 г. на ВАС по т. д. № 5/2022 г., ОСС, I и II колегия, /В производството по раздел III на Административнопроцесуалния кодекс „Оспорване на подзаконови

нормативни актове“, включително и при оспорване по реда на чл. 45, ал. 8 и/или ал. 11 от Закона за местното самоуправление и местната администрация на решение на общински съвет, с което се приема подзаконов нормативен акт, предмет на делото пред компетентния съд е подзаконовият нормативен акт/.

На основание чл. 60, ал. 1 от Конституцията на Република България, данъците и таксите трябва да бъдат установени със закон. Съгласно чл. 141, ал. 4 от Конституцията на Република България на Общинските съвети е предоставено правомощието да определят размера на местните такси по ред, установен със закон. Съгласно чл. 7, ал. 2 от Закона за нормативните актове, наредбата е нормативен акт, който се издава за прилагане на отделни разпоредби или подразделения на нормативен акт от по-висока степен. С разпоредбата на чл. 8 от ЗНА е предвидено, че всеки общински съвет може да издава наредби, с които да урежда, съобразно нормативните актове от по-висока степен неуредени от тях обществени отношения с местно значение. Аналогични са разпоредбите на чл. 76, ал. 3 от АПК и чл. 21, ал. 2, вр. с ал. 1 от ЗМСМА. Съобразно чл. 21, ал. 1 т. 7 ЗМСМА общинският съвет определя размера на местните такси. На основание чл. 9 ЗМДТ, Общинският съвет приема наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги. Съгласно чл. 6, ал. 1, б. „б“ ЗМДТ, Общините събират местни такси за ползване на пазари, тържища, панаири, тротоари, площади и улични платна.

Предвид изложеното Общински съвет Варна като орган на местното самоуправление и с оглед предоставените му по закон правомощия е овластен да издава наредби за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, включително да предвижда ред за освобождаване от такива задължения. Оспорената разпоредба на чл. 30 от Наредбата е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му по закон правомощия и в рамките на териториалната му компетентност, защото с нормата е определено, че за ползване на тротоари, площади, улични платна и др. общински терени за разполагане на строителни материали, слама, сено и друга селскостопанска продукция за лични нужди от физически лица и юридически лица в града се заплаща такса в лева на кв. м на месец, или за част от месеца, съответно същото изискване е въведено и за селата.

Измененията и допълненията в Наредбата, в частност разпоредбата на чл. 30 от Наредбата са одобрени при спазване изискванията за форма на нормативен акт по чл. 75, ал. 3 от АПК - в същата е посочено наименование, вид, автор, предмет. Спазена е и разпоредбата на чл. 75, ал. 4 от АПК, за посочване на правното основание за издаване на подзаконовия нормативен акт, съответно изменението му, тъй като в Решение № 272-4 от Протокол № 4/06.02.2008 г. на Общински съвет Варна е посочено, че приема изменение и допълнение в Наредбата на основание чл. 21, ал. 2 от ЗМСМА, чл. 6, ал. 1, чл. 8 и чл. 9 от ЗМДТ и по предложение на Кмета на Община Варна с вх. № ОС-8-9302/9/31.01.2008 г.

Общински съвет - Варна към 06.02.2008 г. се е състоял от 51 общински съветници, което се установява от представен присъствен списък на Общински съвет - Варна мандат 2007 - 2011 г. /л. 185 - 189 от делото/, при започване на заседанието са присъствали 41 общински съветници, които са се подписали в списъка. При приемане

на Наредбата са присъствали 43 общински съветници, видно от списък с гласуването на присъствалите общински съветници /л.207/, за който е посочено, че е по т.63 на ПК „Финанси и бюджет“ и видно от Протокол № 3/04.02.2008 г. на ПК „Финанси и бюджет“ по т. 63 /LXIII/ е взето решение за приемане на Наредбата /л.256 адм. пр./ Решение № 272-4/06.02.2008 г. на Общински съвет - Варна е прието с поименно гласуване: за - 40, против - 2, въздържали се - 1, отсъстват - 8, съобразно разпоредбите на чл.27, ал.2, ал.4 и ал.5, вр. чл.21, ал.1, т.7 (Изм. и доп. - ДВ, бр. 69 от 2006 г.) от ЗМСМА по отношение на изискуемия кворум и мнозинство, предвид това, че на заседанието при приемане на посоченото решение са присъствали 43 общински съветници и 40 са гласували „за“.

От кмет на Община Варна до Общински съвет - Варна е направено предложение № ОС-8-9302/9/31.01.2008 г. за изменение и допълнение на Наредбата и Приложение 1 и 2 към същата, тъй като следва размера на таксите и цените на услугите да са съобразени с настъпилите социално - икономически промени в периода 2004 - 2007 г., посочено е че процента на увеличение е съобразен с отчетената инфлация за 2000 - 2003 г. Към предложението е представен проект за Наредбата /л.183 - 221 адм. пр./.

От Общински съвет - Варна с писмо № ОС-8-3100/1/01.02.2008 г. до редакторите на вестници „Черно море“, „Позвънете“, „Черноморие“, „Народно дело“ и „Варна“ е изпратен за публикуване проект за дневен ред на заседание на Общински съвет - Варна, което ще се проведе на 06.02.2008 г. /л.88-89 от делото/. В проекта за дневен ред не е включено предложение № ОС-8-9302/9/31.01.2008 г. на кмет на Община Варна за изменение и допълнение на Наредбата и Приложение 1 и 2 към същата. От ответника е представена извадка от вестник „Черно море“ брой от 01.02.2008 г., в който е публикуван проект за дневен ред на Общински съвет - Варна за заседание, което ще се проведе на 06.02.2008 г., видно от публикацията, в дневния ред не е включено приемане изменения и допълнения на Наредбата и Приложенията 1 и 2 към същата. Допуснато е нарушение на чл. 45, ал.3 от Правилник за организацията и дейността на Общински съвет - Варна, в редакцията към 06.02.2008 г., тъй като дневния ред не е съобщен на общинските съветници. Това процесуално нарушение не е съществено, защото от Протокол № 4/06.02.2008 г. на Общински съвет - Варна се установява, че в дневния ред на заседанието е включена т.4 Разглеждане на предложения за решения на ПК „Финанси и бюджет“ относно промяна в Наредбата и дневния ред за заседанието е гласуван от общинските съветници: за - 36, против - 9, въздържали се - 0.

ПК „Финанси и бюджет“ на заседание проведено на 04.02.2008 г., за което е съставен Протокол № 3 е разгледала предложението, направени са обсъждания и е прието решение LXIII за приемане на Наредбата /л. 243 адм. пр./, в съответствие с чл.23, ал.2 и ал.3 от Правилник за организацията и дейността на Общински съвет - Варна, в редакцията към 04.02.2008 г., публикуван в сайта на Общински съвет - Варна, част „Архив“. Съставен е списък с проекти за решения за заседанието на Общински съвет - Варна на 06.02.2008 г. съгласувани от ПК „Бюджет и финанси“ /л. 95 адм. пр./, допусната е техническа грешка, при посочване годината на заседанието, защото е записано 2007 г., вместо 2008 г., но от цялостното съдържание на

списъка се установява, че е за заседанието на 06.02.2008 г. на Общински съвет - Варна.

От Протокол № 4/06.02.2008 г. на заседанието на Общински съвет - Варна се установява, че е разгледано предложението на ПК „Бюджет и финанси“ за промяна в Наредбата и е прието Решение № 272-4/06.02.2008 г. С писмо от 13.02.2008 г. председателят на Общинския съвет е изпратил документи и подзаконови нормативни актове за публикуване в сайта на общината като в т.7 е Наредбата / л.115 от делото/, което установява, че е спазено е изискването на чл. 78, ал.3 от АПК /Нормативните административни актове на общинските съвети се разгласяват чрез местните печатни издания или по друг подходящ начин/.

Съдът е изискал от ответника с определение № 1469/07.02.2025 г. доказателства за спазване на чл.26, ал.1 и ал.2 от ЗНА, вр. чл. 80 АПК. Такива не са представени и по искане на ответника, с протоколно определение на съда от 20.03.2025 г. са изискани тези доказателства от кмет на Община Варна. От директор на дирекция „Информационно и административно обслужване“ с писмо рег. № ОС250000099_004ВН/01.04.2025 г. /л.195 от делото/ е посочено, че от 15.08.2011 г. интернет сайта на Община Варна работи с нова платформа. Предвид големия обем на документооборота на Община Варна и Общински съвет - Варна, поддържането на цялата информация видна на интернет страницата на Община Варна е невъзможно. Посочено е, че исканата информация за публикуване на проект за изменение на Наредбата по предложение на кмет на Община Варна рег. № ОС-8-9302/9/31.01.2008 г. няма как да бъде предоставен, тъй като исканите документи попадат във времеви период, в който не е възможно тяхното възстановяване.

Към момента на приемане на Решение № 272-4/06.02.2008 г. на Общински съвет - Варна е било задължително спазване изискването на чл.26, ал.2 (Нов - ДВ, бр. 46 от 2007 г.) ЗНА - Преди внасянето на проект на нормативен акт за издаване или приемане от компетентния орган съставителят на проекта го публикува на интернет страницата на съответната институция заедно с мотивите, съответно доклада, като на заинтересованите лица се предоставя най-малко 14-дневен срок за предложения и становища по проекта. Доказателства за спазване на посоченото изискване не са представени, въпреки дадените указания от съда. Промяната на платформата, с която работи интернет сайта на Община Варна не освобождава ответника от задължението да съхранява, съответно да представи доказателства за спазване на чл.26, ал.2 /сега ал.3/ ЗНА, вр. чл.28 от ЗНА, вр. чл. 80 АПК. Липсват доказателства за публикуване на интернет страницата на Общински съвет - Варна или Община Варна, в случай че са ползвали обща такава, проекта за изменение и допълнение на Наредбата заедно с мотивите, съответно доклада със съдържание съгласно чл.28 ЗНА и да е предоставена възможност на заинтересованите лица в 14 - дневен срок да представят предложения и становища по проекта. Допуснатото процесуално нарушение е съществено и е самостоятелно основание за отмяна на разпоредбата на чл.30 от Наредбата. Нарушението на чл.26, ал.2 /сега ал.3/ ЗНА е довело и до нарушаване на чл.26, ал.1 ЗНА тъй като не са зачетени принципите на обоснованост, стабилност, откритост и съгласуваност

при приемане на подзаконов нормативен акт, което също е самостоятелно основание за отмяната на чл.30 от Наредбата.

Предложение № ОС-8-9302/9/31.01.2008 г. от кмет на Община Варна относно промяна на Наредбата и Приложение № 1 и № 2 към същата не съдържа конкретни мотиви, които обосновават приемането на чл. 30 от Наредбата. Посочено е в предложението, че съобразяването размера на таксите и цените на услугите с настъпилите социално - икономически промени в периода 2004 - 2007 г. ще даде възможност на Община Варна да осъществи планираните разходи, основната част от които са с подчертана социална насоченост. Направен е извод, че това налага изменения и допълнения в приетата с Решение № 2452-2/44/ на Общински съвет Наредба, както и че промяната на таксите и цените на услуги е била извършена през 2004 г., като е била съобразена с инфлацията за 2000 г. - 2003 г. и е бил завишен само размера на такса пазари, тържища, панаири и други и едва на 6-7% от предоставяните услуги.

Нормата на чл. 28, ал.2 (Нов - ДВ, бр. 46 от 2007 г.) ЗНА, към момента на представяне на проекта е въвеждала изискване - Мотивите, съответно докладът, съдържат: 1. причините, които налагат приемането; 2. целите, които се поставят; 3. финансовите и други средства, необходими за прилагането на новата уредба; 4. очакваните резултати от прилагането, включително финансовите, ако има такива; 5. анализ за съответствие с правото на Европейския съюз. В случая за чл. 30 от Наредбата такива мотиви липсват. Съгласно чл. 28, ал.3 (Нов - ДВ, бр. 46 от 2007 г.) ЗНА, Проект на нормативен акт, към който не са приложени мотиви, съответно доклад, съгласно изискванията по ал. 2, не се обсъжда от компетентния орган.

Общински съвет - Варна е приел чл.30 от Наредбата при липса на конкретни мотиви в проекта представен от кмет на Община Варна, поради което е налице съществено процесуално нарушение, което е самостоятелно основание за отмяна на оспорената разпоредба. При проведеното заседание на Общински съвет - Варна на 06.02.2008 г. също не са изложени мотиви за приемане на разпоредбата, което е видно от Протокол № 4/06.02.2008 г.

При проведено заседание на 04.02.2008 г. на ПК „Бюджет и финанси“ в Община Варна в т.13 е било включено разглеждане на предложението на кмет на Община Варна /л.223 от адм. пр./ . Проведени са обсъждания на заседанието, но в тях липсва обсъждане на чл.30 от Наредбата, взето е решение № 63 за приемане на изменения и допълнения в Наредбата и да се приемат нови Приложение №1 и 2 към същата. След като и ПК „Бюджет и финанси“ не е обсъдила предложението за приемане на чл.30 от Наредбата, така че обсъждането да съдържа мотиви съгласно чл.28, ал.2 ЗНА, следва че направеното обсъждане не поправя допуснатото нарушение по чл.28, ал.2 ЗНА.

Допуснатите процесуални нарушения на чл.26, ал.1 и ал.2 от ЗНА и чл.28, ал.2 от ЗНА са съществени и съобразно чл.146, т.3 АПК са основание за отмяната на чл.30 от Наредбата. В този смисъл е решение № Решение № 8799 от 11.06.2019 г. на ВАС по адм. д. № 15152/2018 г., с което е оставено в сила Решение № 1719 от 21.09.2018 г. на Административен съд - Варна, по адм. д. № 722/2018 г., с което е отменена разпоредбата на чл. 94 от Наредбата, приета с Решение № 272-4 от Протокол № 4/06.02.2008 г. на Общински съвет-

221

Варна, Решение № 10549 от 21.11.2022 г. на ВАС по адм. д. № 6842/2022 г., 5-членен с-в, Решение № 2295 от 4.03.2015 г. на ВАС по адм. д. № 250/2015 г., 5-членен с-в, Решение № 1577 от 4.02.2013 г. на ВАС по адм. д. № 6628/2012 г. и други.

Относно съответствието на чл.30 от Наредбата с материалноправните разпоредби и целта на закона:

Разпоредбата на чл. 30 от Наредбата предвижда, че за ползване на тротоари, площади, улични платна и др. общински терени за разполагане на строителни материали, слама, сено и друга селскостопанска продукция за лични нужди от физически лица и юридически лица в града се заплаща такса в лева на кв. м на месец, или за част от месеца. Таксите се определят по Решение на Общинския съвет, съгласно зоните по чл. 23, ал. 4. За ползване на тротоари, площади, улични платна и други общински терени за разполагане на строителни материали, слама, сено и друга селскостопанска продукция за лични нужди от физически лица и юридически лица в селата се заплаща такса в лева на кв. м на месец, или за част от месеца в размер, определен по решение на Общинския съвет. Оспорената разпоредба е в раздел II „Такса за ползване на пазари, тържища, панаири, тротоари, площади, улични платна и терени с друго предназначение“ от Наредбата, но определя такса различна от предвидената с чл.23, ал.1-3 от Наредбата за ползването на посочените обекти за организирани пазари (открити и покрити), тържища, панаири, както и терени с друго предназначение. Това, че чл.30 е в раздел II от Наредбата не означава, че определя такса за стопанска дейност, напротив разпоредбата определя такса за лицата, които ползват тротоари, площади, улични платна и др. общински терени за разполагане на строителни материали, слама, сено и друга селскостопанска продукция. Разполагането на тези вещи е свързано с ползване на площ от съответния общински терен, поради което въпреки, че това ползването е временно е законосъобразно е да се заплаща такса. Законосъобразно е предвидено заплащане на такса по чл.30 от Наредбата, чиито размер е определен с чл. 56, т.6 от Приложение 1 от Наредбата. Оспорената разпоредба е в съответствие с чл. 6, ал.1 б. “б” ЗМДТ - Общините събират местни такси за ползване на пазари, тържища, панаири, тротоари, площади и улични платна.

Разпоредбата на чл.72 ЗМДТ, предвижда, че такса се заплаща за ползване на тротоари, площади, улични платна, места, върху които са организирани пазари (открити и покрити), тържища, панаири, както и терени с друго предназначение, които са общинска собственост. От анализа на разпоредбата следва, че такса се събира за посочените общински имоти, освен за организиране на пазари, тържища и панаири, така и за терени с друго предназначение, а именно предоставена е възможност в случая общинския имот да е временно площадка за складиране на строителни материали и други вещи. От това следва, че чл.30 от Наредбата не противоречи на чл.72 ЗМДТ.

На основание чл. 157, ал. 7 /предишна ал.5, Доп. - ДВ, бр. 108 от 2006 г., в сила от 3.01.2008 г./ ЗУТ, при липса на друга техническа възможност части от тротоари, свободни обществени площи, както и части от улични платна могат да се използват временно за строителни площадки при условия и по ред, определени с наредба на общинския съвет и с инвестиционния проект. Строителните площадки се

ограждат с временни огради по указание на общинската администрация (администрацията на района), поставят се информационни табели за разрешения строеж с данни за строителя, проектанта, лицето, упражняващо строителен надзор, и други. Същият законов ред е въведен с чл. 6, ал.1, б. "б" от ЗМДТ. Начинът, по който се заплаща таксата, а именно предварително в пълен размер за целия срок за ползване на терена е в съответствие с принципите посочени в чл.8, ал.1, т.1-3 от ЗМДТ, защото е предвидено, че таксата се определя за месец на кв. м или за част от месеца. В този смисъл е Решение № 15910/19.12.2018 г. по адм. дело № 5619/2018 г. на ВАС.

Разпоредбата на чл. 30 от Наредбата не е в противоречие и с разпоредбите чл.72, ал.1 - 5 ЗУТ уреждащи, че работите свързани с разкопаване на улични и тротоарни настилки и вътрешноквартални пространства, се извършват въз основа на разрешение за строеж, защото заплатената такса за издаване разрешение за строеж не включва такса за разполагане на строителни материали, т.е. между двете такси няма дублиране. Отстраняването на повреди нанесени на техническата инфраструктура в резултат на ползването ѝ, предоставяне на гаранция за обезпечаване на задължението за възстановяване на уличните платна и тротоарни настилки и вътрешноквартални настилки с нарушена цялост, не е такса за разполагане на строителни материали и други вещи по смисъла на чл. 30 от Наредбата, поради което ответникът не е допуснал въвеждане на уредба, която вече съществува или пък е в противоречие с такава. С чл. 30 от Наредбата не е предвидена такса за разкопаване, поради което довода на жалбоподателя, че се въвежда такава такса е неоснователен.

Между таксата по чл.30 от Наредбата и чл. 67, ал.2 от ЗЕ е налице различие и няма дублиране или противоречие в разпоредбите. Чл. 67, ал.2 ЗЕ (Изм. и доп. - ДВ, бр. 74 от 2006 г.) предвижда - Енергийните предприятия имат право безвъзмездно да използват мостове, пътища, улици, тротоари и други имоти - публична собственост, за прокарване, скачване, преминаване и поддържане на въздушни и подземни електропроводи, топлопроводи, газопроводи, водопроводи за енергийни цели, нефтопроводи и нефтопродуктопроводи, като осигуряват техническата безопасност и предприемат мерки за недопускане на щети; в редакцията към настоящия момент (Изм. и доп. - ДВ, бр. 74 от 2006 г., бр. 43 от 2008 г., изм., бр. 41 от 2009 г., бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г., бр. 83 от 2018 г.) предвижда - Лицата, които изграждат или експлоатират енергийните обекти, имат право безвъзмездно да използват мостове, пътища, улици, тротоари и друга инфраструктура - публична собственост, с изключение на поземлени имоти в горски територии, за изграждане, прокарване, скачване, преминаване и поддържане на линейни енергийни обекти, като осигуряват техническата безопасност и предприемат мерки за недопускане на щети.

Както в редакцията към 06.02.2008 г., така и към настоящия момент чл.67, ал.2 ЗЕ предвижда, конкретни лица безвъзмездно да ползват имоти публична собственост за изграждане, прокарване, скачване, преминаване и поддържане на линейни енергийни обекти. Безвъзмездното ползване уредено с чл.67, ал.2 от ЗЕ не предвижда безвъзмездно ползване на имоти публична собственост за разполагане на строителни материали, слама, сено и друга

селскостопанска продукция. Дейностите предвидени в чл.67, ал.2 ЗЕ е възможно да са свързани с разполагане на строителни материали и др. в имоти частна или публична общинска собственост и тогава следва да се заплаща такса за разполагането на строителните материали и др. по арг. на чл. 6, ал.1 б."б" ЗМДТ, защото последната норма предвижда ползване и не конкретизира, че то трябва да е свързано със стопанска дейност, за да се дължи такса.

Разпоредбата на чл. 30 от Наредбата не е в противоречие и с 67, ал.4 от ЗЕ, която предвижда, че собствениците на имотите по ал. 1 - 3 имат право на обезщетение за нанесени щети, защото ползването на имота с разполагане на строителни материали и други вещи, не е задължително да е свързано с щети и само при нанесени такива, ще е приложим чл.67, ал.4 от ЗЕ.

На основание чл.64, ал.6 ЗЕ при сервитути в имоти частна собственост, включително общинска следва да възникне сервитут, за който се заплаща обезщетение. Нормите на чл. 64 и чл. 67 ЗЕ са в раздел II „Сервитути“, следва че уреждат такива в имоти частна собственост /чл. 64 ЗЕ/ и публична собственост /чл. 67 ЗЕ/. Сервитутите, съгласно чл. 64, ал.2, т.1-3 ЗЕ за имоти частна собственост са право на преминаване, на прокарване на линейни обекти и ограничаване в ползването на поземлените имоти, съответно в чл. 67, ал.2 ЗЕ е предвидено, че се предоставя използване на конкретна публична собственост. Изложеното обосновава извод, че нормите на чл.64 и чл.67, ал.2 ЗЕ уреждат хипотези, които са различни от разполагане на строителни материали и други вещи и оспорената разпоредба не е в противоречие с тях.

Нормата на чл.3, ал.3 от Закон за ограничаване на административното регулиране и административния контрол върху стопанската дейност, предвижда, че при административно регулиране и административен контрол върху стопанската дейност административните органи и органите на местното самоуправление не могат да налагат ограничения и тежести, които не са необходими за постигане на целите на закона. Въвеждане на такса за разполагане на строителни материали, слама, сено и друга селскостопанска продукция, върху общински терени е обосновано да е възмездно, тъй като дори и да се касае за публична общинска собственост с разполагането на вещи върху нея се ограничава възможността останалите лица да ползват терените по предназначение, поради което е обосновано за създаденото неудобство да се въведе такса. Поради същите съображения чл. 30 от Наредбата не е в противоречие с целта на закона и не е допуснато нарушение на чл. 6 АПК.

Жалбоподателят не е оспорил нормата на чл. 56, т.6 от Приложение 1 на Наредбата, която определя размера на таксата, поради което съдът не следва да обсъжда определеният размер на таксата законосъобразен ли е.

Установените процесуални нарушения не са основание за обявяване оспорената разпоредба за нищожна, защото не са порок, който да води до невалидност на изявлението на административния орган, но е незаконосъобразност, която е основание за отмяната на чл. 30 от Наредбата.

Относно разноските:

Жалбоподателят е заплатила държавни такси за подадената жалба и обнародване на оспорването в Държавен вестник в общ

223

размер на 80 лева. Представяван е от юрисконсулти. Делото не е с по-висока фактическа и правна сложност от обичайната за този вид дела, поради което възнаграждението за юрисконсулт следва да се определи в предвидения минимум от 100 лева по чл. 24 НЗПП. Предвид изхода на спора, съгласно чл. 143, ал.1 от АПК искането на жалбоподателя за присъждане на сторени разноси и възнаграждение за юрисконсулт е основателно, поради което Общински съвет - Варна следва да бъде осъден да заплати сумата 180 лева в полза на „Овергаз мрежи“ АД.

По арг. на противното на чл.143, ал.3 от АПК искането на ответника за присъждане на възнаграждение за адвокат е неоснователно и съдът го оставя без уважение.

Водим от горното и на основание чл. 193, ал. 1 от АПК, Административен съд - гр. Варна,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ разпоредбата на чл. 30 от Наредба на Общински съвет Варна за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на община Варна, приета с Решение № 272-4 от Протокол № 4/06.02.2008 г. на Общински съвет - Варна, съгласно която „За ползване на тротоари, площади, улични платна и др. общински терени за разполагане на строителни материали, слама, сено и друга селскостопанска продукция за лични нужди от физически лица и юридически лица в града се заплаща такса в лева на кв. м на месец, или за част от месеца. Таксите се определят по Решение на Общинския съвет, съгласно зоните по чл. 23, ал. 4. За ползване на тротоари, площади, улични платна и други общински терени за разполагане на строителни материали, слама, сено и друга селскостопанска продукция за лични нужди от физически лица и юридически лица в селата се заплаща такса в лева на кв. м на месец, или за част от месеца в размер, определен по решение на Общинския съвет“.

ОСЪЖДА Общински съвет - Варна да заплати на „ОВЕРГАЗ МРЕЖИ“ АД, ЕИК 130533432 сумата 180 /сто и осемдесет/ лева, представляваща сторени разноси и възнаграждение за юрисконсулт.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

След влизане в сила на решението да се обнародва по начина, по който е бил обнародван акта, съгласно чл.194 от АПК.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

